

Velkonočný štvrtok: slávne rany

Komentár na Velkonočný štvrtok. „Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja.“

Zmŕtvychvstalý Ježiš nás pozýva, aby sme kontemplovali slávne rany jeho rúk a nôh.

Nikdy nechce, aby sme zabudli, ako veľmi nás miloval, lebo jeho ranami sme boli spasení.

Evanjelium (Lk 24, 35-48)

Ježišovi učeníci porozprávali, čo sa im stalo cestou a ako ho spoznali pri lámaní chleba.

Kým o tom hovorili, on sám zastal uprostred nich a povedal im:

„Pokoj vám.“

Zmätení a naľakaní si mysleli, že vidia ducha. On im povedal:

„Čo sa ľakáte a prečo vám srdcia zachvacujú také myšlienky? Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja! Dotknite sa ma a presvedčte sa! Ved' duch nemá mäso a kosti – a vidíte, že ja mám.“

Ako to povedal, ukázal im ruky a nohy. A keď tomu stále od veľkej radosti nemohli uveriť a len sa divili, povedal im:

„Máte tu niečo na jedenie?“

Oni mu podali kúsok pečenej ryby. I vzal si a jedol pred nimi. Potom im povedal:

„Toto je to, čo som vám hovoril, kým som bol ešte s vami, že sa musí splniť

všetko, čo je o mne napísané v Mojžišovom zákone, u Prorokov a v Žalmoch.“

Vtedy im otvoril myseľ, aby porozumeli Písmu, a povedal im:

„Tak je napísané, že Mesiáš bude trpieť a tretieho dňa vstane z mŕtvych a v jeho mene sa bude všetkým národom počnúc od Jeruzalema, hlásať pokánie na odpustenie hriechov. Vy ste toho svedkami.“

Komentár

Ježiš ukazuje svoje rany. Ježiš chce byť rozpoznaný vo svojich slávnych ranách. Sú pečatou, ktorú láska navždy zanechala odtlačenú na jeho oslávenom tele. Na jeho rukách, na nohách a v boku.

Tento jednoduchý prejav vyjadruje úžasný význam Kríža. Znak lásky Ježiša Krista k ľudstvu nezostali na Kalvárii, ale vystúpili do Neba.

Vystúpili do slávy. Je pravda, že už nekrvácajú, ale stále hovoria to, čo vyjadrovali na Golgote.

Ježiš nás svojimi slávnymi ranami učí, že sa nemáme báť rán. Že utrpenie je najvznešenejším prejavom lásky. A že nie je dôvod skrývať rany lásky. A tiež nás učí, že ak chcem žiť ako vzkriesený, musím žiť ako ukrižovaný.

My sa svojou svetskou logikou vyhýbame každému náznaku a spomienke na ľudské utrpenie. Každú spomienku na smrť odstraňujeme z verejného života, z každodennej konverzácie... Ale Ježiš svojou božskou logikou zverejňuje a zvečňuje svoje umučenie a smrť. Nechce zabudnúť na to, čo urobil, a

preto sú jeho rany pre nás niečo ako *tetovanie* lásky.

A predovšetkým nechce, aby sme my zabudli na to, čo urobil. To, čo naďalej robí každý deň nekrvavým spôsobom v obete svätej Omše.

Ty, ja a všetci chceme pristupovať k týmto znakom Božej lásky a bozkávať ich s rovnakou oddanosťou a nehou, s akou ich bozkáva Mária v nebi.

Rany, ktoré už nekrvácajú, ale dávajú nadprirodzený život. Ty, ja a všetci chceme čisto a pokorne prijímať jeho oslávené telo v Eucharistii.

Sirisvisual - Unsplash